

tel jednal po živnostensku. Zákon zřejmě chtěl v těchto případech vedlejším peněžitým trestem postihnouti prospěch pachatelem z trestného činu získaný.

Poněvadž v souzeném případě nešlo (ani podle obžaloby, ani podle výroku porotců) o páchání činu po živnostensku a porotní soud také neuložil trest výslovně podle druhé sazby § 20 cit. zák., je zřejmo, že porotní soud vyměřil obžalovanému trest podle první sazby § 20 cit. zák. a vedlejší trest peněžitý uložil jsa v mylném domnění, že možnost uložení vedlejšího trestu peněžitého je dána i v případě uložení trestu podle první sazby § 20 cit. zák. Tím, že uložil vedlejší trest peněžitý, ač zde nebyla a také výrokem porotců nebyla zjištěna okolnost v zákoně jmenovitě uvedená (spáchání činu po živnostensku), za které jediné lze vedle trestu hlavního uložiti vedlejší trest peněžitý, porotní soud vykročil z mezí zákonné trestní sazby a zatížil svůj výrok o trestu zmatkem podle § 344, čís. 12 tr. ř. Odůvodněné zmáteční stížnosti bylo proto vyhověti, výrok o trestu zrušiti a obžalovanému uložiti znovu trest. Tento trest byl vyměřen podle první sazby § 20 cit. zákona.

Čís. 5815.

Obžalobu podanou pro dolosní přečin podle § 14, čís. 3 zákona na ochr. rep. má soud podle předpisu §§ 262, 267 tr. ř. posouditi též s hlediska opominutí podle čl. III, čís. 5 zákona čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona na ochr. rep., napovídají-li základ obžaloby tvořící skutečnosti, zbývající po odpadnutí subjektivní složky skutkové podstaty uvedeného přečinu, tento kulposní přestupek.

(Rozh. ze dne 9. února 1937, Zm II 588/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmáteční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin rušení obecného míru podle § 14, čís. 3 zákona na ochr. rep., zrušil napadený rozsudek a přikázal věc okresnímu soudu, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Podle rozsudku nalézacího soudu vyložil obžalovaný v návěštní skřínce lidové strany, na domě upevněné, otevřenou ilustrovanou brožuru »Hrobaři Ruska«, jejíž obsah v jednotlivých částech po objektivní stránce zakládá skutkovou podstatu přečinu podle § 14, čís. 3 zák. na ochr. rep., a denně v ní obracel listy, aby veřejnost postupně obeznamoval s celým obsahem brožury. Rozsudek nedospěl k závěru, že tato činnost obžalovaného byla provázena úmyslem popuzovati k zášti proti československým židům pro jejich národnost, rasu a náboženství, a tento výrok o nedostatku subjektivní stránky zažalovaného přečinu podle § 14, čís. 3 zákona na ochr. rep. není zmáteční stížností státního zastupitelství napaden. Stížnost však pod číselným označením zmátečnosti podle § 281,

čís. 5 a 9 lit. a) tr. ř. rozsudku právem vytýká, že nalézací soud vůbec opominul posouditi tento trestní případ též s hlediska přestupku podle čl. III, čís. 5 zákona čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona na ochr. rep. Obžalobu, podanou pro dolosní přečin podle § 14, čís. 3 zákona na ochr. rep., spáchaný rozšiřováním tiskopisu, jenž svým obsahem zakládá skutkovou podstatu uvedeného přečinu, je rozhodovací soud ve smyslu předpisů §§ 262 a 267 tr. ř. povinen posouditi též s hlediska pouhého opominutí podle čl. III, čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. z., jakmile po odpadnutí subjektivní složky skutkové podstaty zažalovaného přečinu, zlého úmyslu, potřebného k odsouzení pro přečin podle § 14, čís. 3 zákona na ochr. rep., zůstávají tu jako zbývající část zažalovaného činu takové skutečnosti, tvořící základ obžaloby, které ve svém celku napovídají tento kulposní delikt. Předpokladem ovšem je tu vždy, aby takové rozhodné skutečnosti byly již tvrzeny obžalobou, aby se tudíž obžaloba na nich zakládala (§ 262 tr. ř.), nebo že aspoň vyšly najevo v průběhu hlavního přelíčení. Poněvadž nalézací soud z trestního oznámení při hlavním přelíčení přečteného seznal, že u okresního úřadu nebylo požádáno o povolení vyvěsiti tiskopis (§ 23, odst. 2 tisk. zák.), bylo ve smyslu § 262 tr. ř. při řešení otázky, zda je na čin, jenž je základem obžaloby, v zákoně vypsán trest (§ 259, čís. 2 tr. ř.), úkolem soudu, aby vzal zřetel též na tuto okolnost, byť i v obžalobě netvrzenou, přes to však vyšlou najevo při hlavním přelíčení a napovídající ve spojení se skutečnostmi základ obžaloby tvořícími přestupek zanedbání povinné péče ve smyslu čl. III čís. 5 zákona čís. 142/1869 ř. z. (§ 42 zákona na ochr. rep.), a aby ji v případě jejího zjištění též se zřetelem na ostatní skutečnosti, tvořící základ obžaloby, správně zhodnotil. Poněvadž se tak nestalo, trpí rozsudek zmatkem neúplnosti ve smyslu § 281, čís. 5 tr. ř., a aniž bylo třeba obíratí se též ostatními výtkami stížnosti, bylo jej za předpokladů § 5, odst. 2 zákona čís. 3/1878 ř. z. (§ 1 zákona čís. 56/1935 Sb. z. a n.) zrušiti již při neveřejné poradě a věc přikázati nyní příslušnému okresnímu soudu, aby o ní s hlediska uvedeného přestupku znovu jednal a rozhodl.

Pro úplnost se podotýká, že o činu by bylo sice uvažovati též s hlediska skutkové podstaty přestupku podle § 23 tisk. zákona; toho se však zmatečnými stížnostmi státního zastupitelství nedomáhá a nelze se proto po této stránce věci dále obíratí, což platí též pro další řízení v první stolici.

Čís. 5816.

Ke způsobilosti činu vzbuditi veřejné pohoršení (§ 516 tr. zák.) stačí, byl-li čin spáchaný na místě ať veřejném či neveřejném, avšak snadno přístupném za okolností, že mohl býti snadno pozorován třetími osobami. Vyžaduje se však způsobilost konkrétního rázu, nestačí abstraktní možnost příchodu osoby třetí.

(Rozh. ze dne 9. února 1937, Zm II 21/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmatečným stížnostem obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejné mravopoctnosti podle § 516